స్వర్గద్వారాలు

వేసంగి సెలవులు – వెన్నెల రాత్రులు – కాల్చే ఒంటరితనం – బలే తమాషాగా ఉంది గదూ!

రోడ్డుకవతల దూరంనుంచి – సన్నని స్త్రీకంఠం నొక్కుల హాయితో 'జయంతశ్రీ' లేతగాలి కెరటాలమీద తేలి వినపడుతోంది. జాజిపూల మత్తు సువాసనలాగు.

పెరట్లో చిలకలు అంటుమామిడి మొక్కల దోరబండ్లను ప్రియురాలి మెత్తని పెదవుల్లా నొక్కుతున్నాయి.

అభాగ్యుని తలలోని అనంతవాంఛల్లాగు ఆకాశం నిండా నక్షత్రాలు –

పరమశివుడు ఉద్ధతానంద నాట్యంలో ఒకనాడు పకాలున నవ్విన ధవళాట్టహాసం ప్రపంచమంతా కమ్మి కరిగి కరిగి చివరకు ఈ వైశాఖమాసపు వెన్నెల రాత్రిగా నిలిచి పోయిందేమో అనిపిస్తుంది.

ఎంత ఉత్సాహాన్ని – ఉద్రేకాన్ని పురిగొల్పే రాత్రి ఇది!

ఇన్నాళ్లూ, సిరాబుడ్లల్లో – చిత్తు కాగితాల్లో – నలిగి చావగా మిగిలిన ఏదో నా అంతస్సుందర చైతన్యం – ప్రచండ కాంక్షలు – మేలుకుని నాచుట్టూ తిరుగుతున్నాయి.

"మురళి పాటకు రగిలి మరుగు నీ వెన్నెలలు, సొగయు నాయెదకేల తగని సౌఖ్య జ్వాల" సరిగ్గా అట్లాగే ఉంది నా స్థితి! మరణించానో ఊపిరివిడుస్తున్నానో – నిద్రించానో – మేలుకున్నానో నాకు జ్ఞాపకం లేదు.

నా మెదడు ఘూర్ణిల్లి తన సంకుచితపు హద్దులను కొట్టుకొని విస్తరించి ఒక కాంతి మయ దేవభూమిగా మారిపోయింది.

ఒచ్చింది –

ఒక జగన్మంగళమూర్తి – లావణ్య పరమావధి –

వెండి శెమ్మామీదనుంచి రకరకాల భంగిమలతో సాగే సుగంధ నిర్మల ధూమరేఖ లాగు నా యెదుట కదులుతూ "లోకమంతా అలసి చల్లని వెన్నెల ఒడిలో విశ్రమిస్తూ వుండగా - నీ ఉన్మిషన్నేత్రాలకు కనుమోడుపే కరువయిందా నాయనా" అంది.

ఉలికిపడి కళ్లు తెరిచి చూశాను.

ఓహో! ఎవరీ మహోజ్జ్వలమూర్తి? వేబోక నునుమంచు తెరలమీద అలక్తకారుణ మృదుపదలాస్యంతో దర్శనమిచ్చే ఉషస్సుందరిలా వెలుగుతోంది.

తలనిండా కోటిపూలు... అవి నందన నవనీత పారిజాత కుసుమాలో - చైత్రరథ ప్రఫుల్లహరిచందన పుష్పాలో - మానస సరస్సమానీత స్వర్ణకమలాలో - కాని, ప్రాంత భూమినీ - నన్నూ - ఆమెనూ, అపూర్వ పరిమళంలో ముంచెత్తుతున్నాయి. చూర్ణకుంత లాల్లో రంగురంగుల గడ్డిపూలను తురుముతుంది.

సృష్టిలోని అంత చిన్న అందపు కదలికను గూడా విడువలేక శిరసావహించే ఆ అందాలరాణి యెవరో?

ఆ దివ్య దర్శనంతో నా కళ్ళకు కొత్త ప్రాణం ఒచ్చింది. నా మాటల్లో వింత తీపి కలిసింది - మహోత్సాహంతో అన్నాను. అమ్మా, ఎవరు నువ్వు?

కాళిదాస మహాకవి సుందరభావనా జగత్తునకూ - అసాధారణ స్వప్నసీమలకూ, రాని విశిష్ట కావ్యకల్యాణివా?

అమరావతీ జగదేకశిల్పి ఊహలకూ - ఉలికీ - దొరకని శిల్పసీమంతినివా?

రామారావు మెత్తని కుంచెకైనా తగలక వింత వెన్నెల మెలకువతో విహరించే దుర్లభ చిత్రరేఖవా?

త్యాగయ్య అమృత కంఠనాళాల్లో సైతం ఒదగలేక మలయమారుతభంగాల్లో ఎగసి వచ్చిన అద్భుత సంగీత సంగతివా?

కళాతపస్వి నిశ్చల ధ్యానముద్రలో తళుక్కున మెరిసే కళాదేవివా?

నవ్వింది -

"ఎందుకమ్మా, దురదృష్ట నేత్రాలకీ అమరజ్యోతి?

నన్ను నిరాశలో కుమిలిపోనీ - నా ఎడారి జీవితం హఠాత్తుగా నీ అనుగ్రహ జ్యోత్స్నా శాంతిని ఎట్లా భరించగలదు?

దైన్యంతో నా కంఠం రుద్ధమైపోయింది.

కన్నులు చెమ్మగిల్లగా ఆమె జాలిగా నవ్వి చందనలతా శిశిరమైన తన చేతితో నా తల నిమురుతూ అంది.

"ఎందుకట్లా నీరస నిరాశలో కుంగిపోతావు - అసాధారణంగా నీకిచ్చిన హృదయాన్ని అర్థం చేసుకో - ఇంకా నీ తపన పూర్తికాలేదు. యోగసిద్ధి పూర్తికానిదే అల్పయోగ పరిచయం వల్ల గారడీ పనులు చేసి లోకం మెప్పులకు లొంగే యోగపతితుడులాగు సత్కళాసిద్ధి కలుగకమునుపే అక్షరరమ్యతకు అలరి తెలివితక్కువ వాళ్లంతా 'కవిభూషణా' అంటే నిజమే అనుకుని మోసపోయావు - లోకం అవివేకశీలాన్ని ఇప్పుడు గ్రహించి దిగులుపడుతున్నావు. లే - ప్రకృతి కావ్యాన్ని తరచు. ఈ సీతాకోకచిలకల - పసివాళ్ళ పాలనవ్వులు - కలువ కన్నుల కన్యలు - మేఘాలు - మెరపులు - కన్నీళ్లూ - ప్రణయాలు - విరహాలు - అదిగో ఒక్కొక్కదాని వెనుక - ఎన్ని వినపడని సందేశాలు - కనపడని అందాలు - ఎన్ని చిత్ర సన్నివేశాలు!

'కన్ను తెరువు - క్షుద్ర హృదయ దౌర్బల్యాన్ని దూరంచెయ్యి'.

ఆ మాటలతో నాలో ఉత్సాహం జ్వలించడానికి బదులుగా ఉద్రేకం రగిలి అన్నాను.

"అమ్మా! చాలు. కొత్త ఆశలు కల్పించి కొత్త అశాంతుల్లో నన్ను తొయ్యకు... చుట్టూ తిరిగే నలుగురు జడుల్లాగు దొరికిన సేవాధికారంతో.. పాత రాగిచెంబు నీతితో... కోతి భార్యతో గర్విస్తూ 'తగుమనిషి'గా తిరగనివ్వక బ్రతుకంతటినీ తరిమి కాల్చే ఈ సౌందర్య జ్ఞానాన్నిచ్చి ఎందుకు తీరని అపకారం చేశావు?

కారడవికి శరచ్చంద్రికలాగు... కంటకవృక్షానికి అడవిమల్లె తీగలాగు - హృదయం లేని దున్నపోతుకు ఊర్వశినిచ్చి, రసికత్వం చమత్కారం లేని కొయ్యబొమ్మను ప్రేమించమని నాకిచ్చావుగదూ...

తియ్యని ప్రతి గానలేశానికి ... చక్కని ప్రతిచిత్రరేఖకూ, కమ్మని ప్రతి కావ్యాంశానికి పరవశంగా చలించే సున్నితమైన మనస్సు నిచ్చి ఆరని వేదనను అనుగ్రహించావుగదూ...

ఆకాశపు నీలంలో రంగురెక్కలు ఊపుతూ పావురాలు పరుగెత్తితే నాకేం?

మార్గశిర ప్రభాతవృక్షాగ్రాల ఎర్రని లేత చివుళ్ళమీద మంచుబొట్లు ఉదయారుణ కాంతిలో మెరిస్తే నాకెందుకూ?

సమాజం ఇనపకాలికింద నలిగే పడుచు వితంతువు నీలిమేఘపు కళ్ళలోనుంచి దుఃఖంకురిస్తే నా గుండె కొట్టుకోవడం ఎందుకూ?

దేశం నిస్సారమై - జాతి నిర్వీర్యమై మనుష్యులు నడిచే పీనుగులై నిశ్చింతగా తిరుగుతూంటే, దురభిమానంతో నేను తల్లడిల్లడం ఎందుకూ?

అమ్మా, ప్రపంచాన్ని చూచినకొద్దీ - ఏదో ఎలుగెత్తి చెప్పవలెననీ - ఏదో రచించవలెననీ - నిరంతర ప్రసవవేదనతో నా మస్తిష్కం బద్దలవుతూన్నది.

పడుచుపిల్లల విఫల ప్రేమ రాల్చే వెచ్చని కన్నీళ్ళలోని అగాథ సందేశాన్నీ - క్షుత్పీడిత నిర్భాగ్య భిక్షుకుని యాచ్ఞాదైన్యంలోని అగ్నిజ్వాల చురుకునూ - లోకానికి వ్యభిచారమై, తనకు పవిత్రరతిఫలమై, దొరికిన పసిపాపను వక్షానికదుముకునే పతితురాలి మాతృ హృదయపు గిలగిలనూ - అందని సుందర భావనాలోకంలోని అద్భుతానుభవాలను తన రచనలో సంపూర్ణంగా ముద్రించాలని తన్నుకునే కవికుమారుని భావబాధనూ ... ఏ భాషలో చెప్పగలను? ఏ మాటలు వివరించగలవు? ఏ ఛందస్సు పాడగలదు?

"నా చచ్చుభాషా... నీరస వాక్కూ ఏం చెయ్యగలవు" వెక్కివెక్కి ఏడ్చాను.

దీనత్వాన్ని... దౌర్బల్యాన్ని దహించే విజ్ఞానజ్యోతుల వంటి కళ్ళతో నావైపు ఒకసారి తేరిచూచి నిశ్చల నిశ్చయంతో ఆమె పలికింది...

"అన్నా, నాకు తెలుసు... ఈ హృదయ దుర్బలత్వంతోనే నువ్వు మూఢుడ వవుతున్నావు...

విశ్వకోశాన్ని చూస్తున్నావు... కాని పుటలు తిప్పితిప్పి పుస్తకం అర్థంకాక విసిగివిసిగి మూసివేసిన వ్యర్థుడివయావు... అంతరార్థం గ్రహించడానికి ప్రయత్నించలేదు. ఇంక నీ కంటికి వెలుగు కలిగేదెట్లా?

నీ యాత్రలో అందబోయే ప్రతి ఆనుకూల్యాన్నీ... సంతృప్తినీ... నీ చేతికి దొరక కుండా చేతులారా నేనే లాగివేశాను.

నీకే ఊర్వశిని ప్రేయసిగా.. అఖిల తృప్తినీ కరతలామలకంగా.. చేస్తే నీకు వేదనా మాధుర్యం బోధపడేదెట్లా?

వీణ తీగలవంటి నీ సుకుమార హృదయం, లెక్కలేని సంఘర్షణలనూ - ఘాతాలనూ తినకపోతే యుగయుగాల్లో ప్రతిధ్వనించే కావ్యగానం లోకానికెట్లా లభిస్తుంది?

అప్సరస్సౌందర్యం నీ గుమ్మంలో వ్రేలాడదీస్తే సుదూర అంతరాంతర సౌందర్య రహస్యాలకోసం తహతహతో వెదకేదెవరు?

ప్రపంచ యాత్రాఖిన్నులనూ ... సంసార దుఃఖితులనూ... స్వాదువాక్పరితోషంలో తేర్చడానికి నిన్ను వరప్రసాదంగా అర్పించాను.

ఎండలలో మాడి తన మధుర ఫలాలను ప్రజలకు దానం చేసే సాలశాఖవి...

తన స్వచ్ఛ సుగంధిల పుష్పాలను విలాసినీ కబరీభరాల్లో అలంకరించి శుష్కంగా మిగిలిన మల్లికావల్లికవు...

నిగూఢమైన అంతశ్శక్తినీ... అనంత ప్రయోజనాన్నీ మరచి విచారించకు..

నిజమైన కళాతపోగ్నిలో తపించు... నీకంటికి తపనీయ దుర్నిరీక్ష్య తేజస్సు వస్తుంది.

దానితో స్థూల రూపపు ప్రతిబంధకాలను దూసుకొనిపోయి సత్యశివసుందర సూక్ష్మ రూపాన్ని దర్శించగలుగుతావు... అప్పుడు ఈ ప్రపంచపు నీతులూ... ధర్మాలూ... సూత్రాలూ.. నీ కంటికి పరమాణువులు...

కళాసిద్ధుడవు కాక... రంగు కాగితపు ముక్కల్లాంటి మూలమూలల మాటలను పోగు చేసి... పిచ్చి తలల సమాసాలకు పెనుగులాడి ... బుద్ధిహీనుల చప్పట్లకూ - వెర్రి పూల దండలకూ - బిరుదాలకూ... తల ఒగ్గితివా భ్రష్టుడవైపోతావు జాగ్రత్త!

రససిద్ధుడవై ఒక్క సహృదయుని మనస్సు ద్రవించే రచన చేసితివా ధన్యుడవు... వెళ్ళిపోయింది...

2

వెంటనే ఇంకో వ్యక్తి నా ఎదుట ప్రత్యక్షం - సన్నని వెన్నెల పొరను స్తనవల్కలంగా - పరిధానంగా - చుట్టుకొని హిమవత్పర్వత శ్వేతసానువులపై విహరించే నగ్న దేవకన్యలా వుంది.

"స్ఫురన్మూర్తీ! నీవెవ్వరు?" అని అడిగాను. పక్కున నవ్వింది.

శరద్రాత్రిలో గోదావరి ఒడ్డున లక్షలు రెల్లుపొదలు వికసించినట్లయింది.

తలను వింత ఒయ్యారంతో ఎత్తి కనుగొనల్లోంచి ప్రౌఢంగా చూస్తూ అంది...

"నాకోసం ఏడ్చి కలలుకన్నానన్నావు - బ్రతుకంతా నీకే అంకితమన్నావు - నన్నే గుర్తించలేకుండా వున్నావా?"

ఆమాట కశాఘాతంలా తగిలింది. ఎంత తియ్యని ఉపాలంభనం!

"ఏమిటీ... నిరంతరం నా జీవనశాంతిని వణికించే ప్రేమమూర్తివా? రా... ఇంకా దగ్గరగా రా... నీ కర్పూర మసృణ శీతల బాహువులతో నా కంఠాన్ని ఊపిరాడకుండా నొక్కివెయ్యి. నీ వినీలకుంతల కాలపాశంతో నా ప్రాణసారాన్ని లాక్కొనిపో. నీ పరమ వంచక మోహినీ నేత్రాలతో నన్నింకా ఎన్నాళ్లు భ్రమింపజేస్తావు! నీ మృదులపాద మంజీర ధ్వనులకోసం ఎన్నిరాత్రులు ప్రతీక్షించగలను? స్త్రీ హృదయం కృపాకోమలం అంటారే - నీ మనస్సు మాత్రం ఇనుప ముక్కలతో కట్టారా?

ఏ శ్రావణ శుక్రవారపు సుప్రభాతంలోనో - చెట్టుసంపంగి కొమ్మల చాటునుంచి, రాధా మనోహరం తీగల వెనకనుంచి, నేను చూడకుండా వచ్చి నాలో ప్రవేశించావు నా మనోవకాశాన్నంతటినీ పరిమళించే అగరువత్తుల పొగలాగు ఆక్రమించావు. నాటినుంచి నన్నావేశించి. పలికే పలుకులో - పాడే పాటలో - విషమ నాట్యాన్నీ - అపస్వర సంగీతాన్నీ మోగించావు.

నేను చివరి ఊపిరి విడిచేటప్పుడైనా నీ అనల పరిరంభాన్ని అనుగ్రహిస్తావా?" ... అట్లాగే మాట్లాడివేస్తున్నాను.

మధ్యగా అందుకుంది.

"ఉన్మత్తభావశాలీ! ఉద్రేకంలో ఎందుకట్లా నాకు దూరంగా జరిగిపోతున్నావు -

నీవంటి అగ్ని ప్రేమికుడికోసం - అఖాత ప్రణయమగ్నుని కోసం - నేనెంత పరితపించి పరుగులెత్తుతానని! కాని చేతికి దొరికినదాన్నల్లా విసరికొట్టి - అందనివాటికోసం పడిచచ్చే మానవ జాతికి చెందినవాడవన్న సంగతి మరచిపోలేదు. నువ్వు నాకోసం తహతహపడి కృశించి ఆశాప్రతీక్షల్లో కాలి దురపిల్లకుండా నేను నీ కౌగిలింతలో వచ్చిపడితే నామీద నీకేం గౌరవం వుంటుంది?

అదీకాక - నీ ప్రచండ సౌందర్యదాహాన్ని చూస్తే నేను భయంతో కంపించిపోతాను.

ఎన్ని లావణ్యాలు - విలాసాలు - చక్కదనాలు - ప్రపంచమంతటా చూశావు - ఎక్కడనైనా ఆగి నీ మనస్సు సంతృప్తితో ఊరట చెందిందా? లేదు - నేతినేతి వాక్యాలతో ఋతువులు - లోకాలు - కాలాలు - దేశాలు, భూమి - ఆకాశం - అంతరాళం - అంతటా ఆరని తృష్ణతో భ్రమించే ఉద్రిక్త మధువ్రతుడవు. నీతో ఎవరు సుఖించగలరు? నిన్ను ఎవరు భరించగలరు?

నీ తీవ్ర పరిభ్రమణంలోనుంచి ఒక్కసారి ఆగి నిదానంగా ముందు విరాట్ ప్రేమను బోధపరచుకో -

క్షుద్రులను, బహిష్కృతులను, కురూపులను, విషణ్ణ హృదయులను, విరోధులను, అజ్ఞానులను - దీనులను, కీటకాలను సైతం మనసారా నిష్కామంగా ప్రేమించడం నేర్చుకో -

అప్పుడు నీ ఆత్మ ఎన్నిరెట్లు సంతుష్టిని - ఎంత ఔన్నత్యాన్ని - అనుభవిస్తుందో చూడు. నువ్వు నిరీక్షించనక్కరలేదు - అప్పుడు నేనే నీకోసం వెతుక్కుంటూ వస్తాను.

నువ్వు అనుకోని త్రోవవెంట వచ్చి నిన్ను నా మెత్తని వక్షానికి అదుముకొని, పూల దారుల్లో నడిపించి నా గంధర్వసౌధానికి అతిథిని చేస్తాను. ఉత్తమ సాధన చెయ్యి". నిష్క్రమణ -

3

అనుపదంలోనే మరోవ్యక్తి -

క్షమాసత్యాలు కళ్లల్లోంచి ప్రవహించే 'పరిపాండు దుర్బలకపోల' జానకీదేవిలాగు ఉంది.

లోకమాత ఉదార మాతృత్వం - విశుద్ధ సౌశీల్యం. పచ్చని ఆమె రూపధేయంలో స్పష్టంగా వెలుగుతున్నాయి.

ఆప్తులను చూచినప్పుడులాగు ఆమెను చూడగానే అనుభూత దుఃఖాలు ఉబికి పైకి రాబోతున్నాయి.

ఆపుకుని అన్నాను.

"శిథిల హృదయుల మలిన బాష్పాలు తుడిచి గుండెతో ఆదరించే కరుణాసుందరివా అమ్మా" - అంతకంటె మాటలు లేవు.

శీతల మృణాలముల వంటి చేతులను నావైపు చాపి అంది -

"పిచ్చితండ్రీ! ఇట్లా రా - నా ఒడిలో విశ్రమించు - లోకయాత్రలో ఎంత నలిగి పోయావు నాయనా - ఒకేఒక్కనాడు తన్మయ సుషుప్తిని ఎరగవుగదా..."

నా దీనముఖాన్ని చూచి ఓర్వలేక దగ్గరగా తీసుకుని కౌగిలించుకునే మా అమ్మ జ్ఞాపకం వచ్చింది.

ఆమె నిర్వ్యాజ వాత్సల్యానికి వివశుడనై ఆమె వక్షంలో తలదూర్చి ఒకటే ఉష్ణాశ్రుధారను విడుస్తున్నాను.

కేతకీగర్భపత్రం వంటి చేతితో నా ముఖాన్ని తుడుస్తూ ఆమె మాటాడుతోంది.

"లోపల వెయ్యి మణుగుల మాలిన్యాన్ని దాచుకొని తీపిగా బుజంమీద చెయ్యివేసిన మిత్రుల ద్రోహంలో పడి లేవలేక బాధపడ్డావు - దొంగ అనురాగాన్నీ కృత్రిమ సౌజన్యాన్నీ నటించలేక అప్రయోజకుడవై తల ఒంచుకున్నావు.

'లౌక్యం' తెలియక నేటి సమాజంలో - సన్యాసుల్లో - వున్న కుళ్ళును స్వార్థాన్ని చూచి సహించలేక తోచిన నిజం మాటాడబోయి 'మర్యాదస్తుల మంద'లో చోటు లేకుండా చేసుకున్నావు -

దబాయించి మాటాడేవాడిని విద్వాంసుడనీ - తడుముకోకుండా వాగేవాణ్ణల్లా ప్రవక్త అనీ, ప్రతికూతా పద్యంలో కుయ్యగలిగినవాణ్ణల్లా మహాకవి అనీ భజించి వారి అవలేపధిక్కారాలకు బలి అయిపోయావు.

ఈ ప్రపంచంలో చేతగానివాడననీ - తిరస్కృతుడననీ - నిలవడానికి నీడలేని వాడననీ మనస్సంతా గాయం చేసుకుని కుంచుకుపోతున్నావుగదూ... బిడ్డా! తపించకు -

కార్చిచ్చు వంటి నీ అంతరాత్మకు నేను శాంతిని కల్పిస్తాను. వాడిన నీ ముఖానికి నేను వికాసం ఇస్తాను.

ఒక్క రహస్యం విను -

'మొక్కినకొద్దీ కాలితో తొక్కే గుణం ఉంది ఈలోకానికి'. గర్వంతో - ఆధిక్యంతో నిన్ను తృణీకరించినవాణ్ణి ఎదిరించు - చీల్చు -

'సర్వథా వ్యవహర్తవ్యం కుతో హ్యవచనీయతా' - అంతర్ధానమయింది.

4

కొన్ని నిమిషాల నిశ్శబ్దం -

హఠాత్తుగా చిక్కని చీకట్లలో నా ప్రదేశమంతా మునిగిపోతోంది. గుహల్లోనుంచి వెలువడ్డ క్రూర జంతువుల్లా గగనం నిండా కారుమేఘాలు మూగుతున్నాయి.

"మహిషపు లోహఘంటలు మబ్బుచాటున ఖణేల్‌మన్నాయి" అనే పాట ఎందుకో అకస్మాత్తుగా జ్ఞాపకం వచ్చింది.

త్రుటిలో... నిజంగానే రెండు బలిష్ఠ మహిషాలు లాగే భయంకర రథం ఒకటి వచ్చి టక్కున నా యెదుట ఆగింది. నిలిచిన మహిషాల మాంసలకంధరాలు కదిలినప్పుడల్లా వాటిలోని ఉక్కు గంటలు భయపడ్డ పెద్ద ప్రాణుల్లాగు ఖంగున మ్రోగుతున్నాయి.

స్నేహానికీ ... దయకూ.. చిరునవ్వుకూ అతీతమైన భీకర మూర్తి ఒకడు దానిలో నుంచి దిగాడు. సౌజన్యం ఎరగని అధికారి కుటిల శాసనం అతని నుదుటిమీద వేలాడుతోంది.

కారునల్లని జైన విగ్రహం మాట్లాడుతూంది! అమావాస్య రాత్రి దట్టమైన వెదురు టడవి గాలి పోసుకుని బీభత్సపు హోరుపెడుతున్నట్టు.

కెవ్వున కేకవేసి కళ్లు మూసుకున్నాను. హేళనగా నవ్వి అన్నాడు...

"పిరికివాడా, చిన్న అవమానానికి - ఆశాభంగానికీ - ఆందోళనకూ తట్టుకోలేక మృత్యువును ప్రార్థించేవాడవు కదూ! రా - అట్లా అధైర్యంతో ముడుచుకుపోతావెందుకూ?

ఈ దరిద్ర ప్రపంచంలో - నిర్భాగ్య మనుష్య జీవితంలో - ఏమి అనుభవించాలని నన్ను చూసి దిగులుపడి అట్లా వెనక్కుపోతావు - నా మాట విను - నాతో రా.

కళ్లు తెరవకుండా ఒణుకుతూన్న గొంతులోనుంచే అన్నాను.

"అప్పుడే - ప్రాణాలకంటె తియ్యని నా ఆశలను - స్వప్నాలను తుడిచి తెరవెనక్కు లాక్కుపోవడానికి వచ్చిన మృత్యుస్వామివా ప్రభూ?"

"పిచ్చివాడా, కల్పించుకొన్న గాలిమేడల్లో దిగ్భ్రమ చెందుతున్నావు - ఇంతవరకు గడిపిన నీ బ్రతుకులో ఏమి సంతుష్టి నీకు దక్కింది?

ఒక్క సౌందర్య లేశంకోసం - సజ్జన సానుభూతికోసం రెండు ఎండు చేతులూ

చాపిచాపి, గోరువెచ్చని కన్నీళ్లతో దోసిలి నింపుకున్నావు. కటికి చీకటిలోకి ప్రదీపం తెచ్చిన అపరాధానికి ఉరిశిక్ష అనుభవించావు. నాకు తెలుసు - అంపపు కోతవంటి ఈ నిర్జీవ యాత్రలో నీకు సుఖంలేదు. నీ ఊపిరాడినంతసేపూ నీ ఆశలు ఫలించవు. పాపం! నీ సమాధిమీద మాత్రం దీపాలు వెలిగి - పూలు పడతాయి.

నా రథంలోకి చూడు - ఎందరు వీరులు - త్యాగులు - తీవ్రభావదగ్ధులు - ఉత్తమాశయ సంతప్తులు - నిరంతరాందోళనా క్లిష్టజీవులు - నీవంటి యువకులు - వ్యాధులు, బాధలు, ఆదర్శాలు, ఆవేశాలు, అన్నీ విడచి ఎంత నిర్విచారంగా వున్నారో చూడు! నా సన్నిధిని నీకు తిరగని తరగని శీతల సుషుప్తిని ప్రసాదిస్తాను.

రా - ఆలోచించకు - రథం ఎక్కు - బంధువులు - మిత్రులు - కోరికలు - భవిష్యత్తు - ఏవీ నిన్ను బాధించవు - లే తరువాత విచారిస్తావు".

డగ్గుత్తికతో ప్రాణోత్క్రమణ సమయంలో వలె తొట్రుపడే మాటలతో అన్నాను.

"వద్దు ప్రభూ - ఇంతలోనే నన్ను చంపెయ్యకు - రాను - అనుగ్రహించు -

నా గొంతులో తీపి చావనంతవరకూ కంఠం పగిలేలాగు పాడనీ - నా కళ్లు చూడగలిగినంతవరకు ప్రతి సౌందర్యాన్నీ తిరిగి తిరిగి చూడనీ - నా మెదడు పనిచేసినంతవరకూ నాకు స్ఫురించే దిగంబర సత్యాన్ని చాటనీ -

క్షుద్రలోకంలోనుంచి వచ్చే ఏ దూషణం - భూషణం - తిరస్కారం - పురస్కారం నన్ను తాకకుండా దుర్గమ స్వేచ్ఛా పరిధులను నిర్మించుకుంటాను - నన్ను విడిచిపెట్టు. "రాజాలనో ప్రభూ! రాజాల నిపుడేను ఈ సుందర ప్రపంచము విడువగాలేను"-

కన్ను తెరిచాను.

ఏముంది?

(1940 ఆగస్టు - భారతి)